

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2TdoV/3/2018
Identifikačné číslo spisu:	9018200063
Dátum vydania rozhodnutia:	14.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Šišková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9018200063.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Petra Hatalu, JUDr. Jany Serbovej, JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Martina Bargela, v trestnej veci obvineného O., pre prípravu na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. j) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 14. januára 2019 v Bratislave dovolanie obvineného O. podané prostredníctvom obhajcu JUDr. Jozefa Dopiráka proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. októbra 2014, sp. zn. 4To/9/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, dovolanie obvineného O. I. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „súd prvého stupňa“) v poradí tretím rozsudkom 13. júna 2013, sp. zn. 1T/5/2003 uznal obvineného O. I. za vinného v bodoch 1/, 2/ a 3/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení zákona č. 183/1999 Z. z. (ďalej len „Trestný zákon“), v bode 4/ rozsudku z prípravy na trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. j) Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Trestného zákona a v bode 5/ rozsudku z pokračovacieho trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 171 ods. 1 písm. c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 8. decembra 2000 v Bratislave predal svoj dvojizbový byt na T. I. č. XX v X. za sumu 626 700,- Sk (20 802,36 €) L. L. napriek tomu, že vedel, že na tento byt bol dňa 15. decembra 1999 na katastri nehnuteľností OÚ Bratislava II pod č. V-XXXX/XX vykonaný vklad záložného práva v prospech veriteľa N. Y. X., následkom čoho katastrálny úrad prepis listu vlastníctva na kupca L. L. nevykonal, čím mu spôsobil škodu vo výške 350 000,-Sk (11 617,87 €),

2/ po tom, ako sa dozvedel, že T. P., majiteľ rodinného domu na R. ul. č. XX v X. mieni svoj dom predať, bez jeho vedomia a súhlasu si začiatkom októbra 2001 dal vyhotoviť na jeho dom znalecký posudok znalcom z odvetvia oceňovania nehnuteľností, požiadal L. T., aby za odmenu 15 000,-Sk

(497,91 €) si nechal na seba previesť vlastnícke práva k domu, potom vyhotovil kúpno-predajnú zmluvu, na ktorej presne nezisteným spôsobom sfaľšoval podpis T. P. ako aj osvedčovací doložky pracovníčky notárskeho úradu a po podpísaní zmluvy L. T. dňa 10. októbra 2001 tohto zaviedol na OÚ Bratislava II, kde za neho zaplatil správne poplatky za prevod nehnuteľností a žiadosť o povolenie výnimky na urýchlenie konania na katastri, po čom dňa 13. novembra 2001 katastrálny odbor OÚ Bratislava II vykonal zmenu listu vlastníctva č. XXX tak, že novým majiteľom domu na R. ul. č. XX v X. sa stal L. T., čím T. P. spôsobil škodu 1 526 590,85 Sk (50 673,53 €),

3/ po tom, ako si v priebehu roku 2000 od N. Y. X. postupne, na viackrát požičal spolu 700 000,-Sk (23 235,74 €), ktorú nebol spôsobilý vrátiť, v októbri roku 2001, hoci vedel, že L. T. nie je právoplatným vlastníkom domu, aj keď bol zapísaný na LV ako vlastník, mu rodinný dom na R. ul. č. XX. v X. ponúkol od L. T. ku kúpe s tým, že z predajnej ceny domu 1 500 000,-Sk (49 790,88 €) mu vyplatí len zbytok po odpočítaní dlhu 700 000,-Sk (23 235,74 €). Keď N. X. s jeho návrhom súhlasil s tým, že dom odkúpi spoločne rovným dielom s J.D. H. a T. C., dňa 21. novembra 2001 obvinený priviedol L. T. a po podpísaní kúpno-predajnej zmluvy a vybavení ďalších administratívnych úkonov pred budovou OÚ Bratislava II obvinený I. od Ing. X. prevzal 740 000,-Sk (24 563,50 €) a po tom k prepisu listu vlastníctva nedošlo. Uvedeným konaním spôsobil poškodeným Ing. J.D. X., Y. H. a T. C. škodu vo výške jednej tretiny zo sumy 740 000,-Sk (24 563,50 €), na ktorú sa zložili rovným dielom (246 666,67 Sk -8 187,83 €),

4/ po zrealizovaní neoprávneného predaja rodinného domu na R. č. XX v X. preto, aby jeho konanie nevyšlo najavo, sa obvinený I. rozhodol, že majiteľa domu T. P., jeho brata K. P. a ich matku I. P. dá fyzicky zlikvidovať, o ktorom úmysle dňa 12. decembra 2001 informoval T. P., v ktorého prítomnosti toho istého dňa v nonstop podniku na Vajnorskej ul. v Bratislave, odovzdal trom neznámym mužom ukrajinskej národnosti ako zálohu a ich usmrtenie sumu 35 000,- Sk (1 161,79 €) s tým, že zbytok dohovorenej čiastky 15 000,- Sk (497,91 €) im odovzdá večer. Keď obvinený I. peniaze neodovzdal a nezistení muži realizáciu činu odmietli vykonať, obvinený požiadala T. P.o, aby našiel osobu, ktorá za odmenu vraždu P. vykoná, alebo aby vraždu vykonal za odmenu s ním. T. P., predstierajúcemu, že skutok vykoná on spolu s ďalšími osobami, k tomuto účelu dňa 16. decembra 2001 o 15.00 hod. na čerpacej stanici Slovnaft v Podunajských Biskupiciach odovzdal pištoľ ČZ vzor 50 kal. 7,65 mm výr. č. XXX XXX so zásobníkom a 8 ks nábojov, ktorú si presne nezisteného dňa nezisteným spôsobom bez oprávnenia zadovážil a u seba prechovával a následne so zámerom zabezpečiť si alibi toho istého dňa vo večerných hodinách odcestoval do Banskej Bystrice, kde sa ubytoval v hoteli Národný dom. Dňa 17. decembra 2001 T. P., predstierajúc, že ide vraždu zrealizovať, sa vrátil do Bratislavy, kde o úmysle obvineného informoval poškodených bratov P. a políciu,

5/ napriek tomu, že mu bol rozhodnutím správneho orgánu ODI OR PZ Bratislava II sp. zn. ORP-94/OBCP-2000-v-II z 21. decembra 2000 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 14 mesiacov, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 9. februára 2001:

- dňa 05. mája 2001 o 22.00 hod. riadil motorové vozidlo zn. Škoda 105 L, EČV: H. po Boskovej ul., kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave,
- dňa 16. mája 2001 o 20.40 hod. jazdil s motorovým vozidlom zn. VAZ 2106, EČV: O. po Osuského a Furdekovej ul. v Bratislave, kde bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave,
- dňa 22. mája 2001 o 19.55 hod. riadil motorové vozidlo zn. VAZ 2106, EČV: O. po ul. M. Sch. Trnavského smerom von z mesta, kde po odbočení na Švantnerovu ul. bol kontrolovaný hliadkou PMJ KR PZ v Bratislave.

Krajský súd za to obvinenému uložil podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, § 35 ods. 1 Trestného zákona, § 264 ods. 2 Trestného poriadku účinného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov so zaradením na výkon trestu do III. (tretej) nápravno-výchovnej skupiny [§ 39a ods. 2 písm. c) Trestného zákona] a podľa § 55 ods. 1 písm. b), ods. 4 Trestného zákona trest prepadnutia vecí - pištole ČZ 50 kal. 7,65 mm výr. č. XXX XXX.

Súčasne obvineného podľa § 228 ods. 1 Trestného poriadku zaviazal k náhrade škody poškodeným Ing. Y. X. a T. C., a to každému vo výške 8 187,83 €.

Proti rozsudku podali obvinení a prokurátor odvolania. Krajský prokurátor vzal podaním z 18. júla 2013 odvolanie proti výroku o treste späť. Späťvzatie odvolania vzala predsedníčka senátu súdu prvého stupňa na vedomie uznesením z 23. júla 2013. Predmetom odvolacieho konania na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bolo preto iba odvolanie obvineného smerujúce proti výroku o vine v bode 4/ rozsudku a treste, ktoré odvolací súd uznesením z 28. októbra 2014, sp. zn. 4 To 9/2013 podľa § 256 Trestného poriadku zamietol. Odvolací súd sa stotožnil s výrokom o vine obvineného v bode 4/ rozsudku, ktorú mal preukázanú vykonaným dokazovaním. Súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď na hlavnom pojednávaní prečítal výpovede svedkov T. P., ktorý zomrel, a L. T., nachádzajúceho sa na neznámom mieste. Súd nepochybil ani pri ukladaní trestu, nakoľko na uloženie súhrnného trestu, ani jeho zmiernenia neboli splnené podmienky. Zákonu zodpovedali tiež výroky o zaradení obvineného do nápravnovychovnej skupiny, o treste prepadnutia veci a o náhrade škody.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal obvinený sám ako aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. Jozefa Dopiráka dovolanie, ktoré oprel o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku, teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu a rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Obvinený v dovolaní (obvineným rukou písané dovolanie je obsahovo totožné s podaním jeho obhajcu) vo vzťahu k bodu 4/ rozsudku namietol, že bol odsúdený z údajnej prípravy fyzickej likvidácie T. VH., K. P. a I. P. (správne má byť I. P. - pozn. dovolacieho súdu) na základe výpovede svedka T. P., ktorý je nedôveryhodný a o konfrontáciu s ktorým žiadal. Súd oprel rozhodnutie aj o tendenčné výpovede svedkov T. P., K. P., P. a P.j. V tejto súvislosti poukázal na konštatovanie odvolacieho súdu v rozhodnutí zo 4. decembra 2007, sp. zn. 4To/11/2006, že súd prvého stupňa pri objasňovaní skutku prípravy vraždy pochybil, keď nevypočul svedka T. P. na hlavnom pojednávaní. Krajský súd nariadené úkony nevykonával a vychádzal z výpovedí svedkov z prípravného konania a z výsluchov svedkov z iných senátov, na základe ktorých vykonával opätovné dokazovanie a vo veci rozhodol. Svedka L. T. sa nepodarilo zabezpečiť na hlavné pojednávanie a T. P. mal 13. decembra 2012 zomrieť. Odvolací súd sa uspokojil s týmto rozhodnutím, aj keď predtým poukazoval na porušenie zákona. Takýmto postupom došlo k porušeniu povinnosti náležite zistiť skutkový stav veci. Výpovede svedkov P. boli nepriamymi dôkazmi, keďže uvádzali iba skutočnosti, ktoré im povedal hlavne svedok T. P., a preto ich bolo potrebné verifikovať iným spôsobom. Úmrtie svedka T. P. nemôže byť na ujmu obvineného, najmä ak žiadal o vykonanie konfrontácie. Nakoľko bola výpoveď svedka P. prečítaná na hlavnom pojednávaní bez súhlasu obvineného, bolo rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Dovolaciemu súdu preto navrhol rozhodnutie v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku zaslal rovnopisy dovolania na vyjadrenie prokurátorovi Krajskej prokuratúry Bratislava (ďalej len „prokurátor“).

Prokurátor vo svojom podaní konštatoval dostatočné zistenie skutkového stavu v bode 4/ rozsudku, správnosť a zákonnosť uloženého trestu. Rovnako považoval za zákonné aj rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré sa zaoberá aj namietanými okolnosťami. Dovolaciemu súdu preto navrhol dovolanie obvineného odmietnuť.

Vyjadrenie bolo zaslané obvinenému a jeho obhajcovi, ktorí na neho nereagovali.

Dovolanie obvineného bolo najvyššiemu súdu doručené 14. júna 2018.

Najvyšší súd ako súd dovolací predovšetkým skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim

záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b), § 373 Trestného poriadku, na Krajskom súde v Bratislave, t. j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Trestného poriadku a v zákonnej 3-ročnej lehote. Najvyšší súd pri posudzovaní včasnosti podania dovolania prihliadol v zmysle platnej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2014, č. k. I. ÚS 217/2013-33) na rukou písané dovolanie obvineného z 23. októbra 2017 (rovnaký deň odovzdané na poštovú prepravu), doručené Krajskému súdu v Bratislave 24. októbra 2017. Obvinený podal dovolanie včas (lehota uplynula 2. januára 2018), pričom obvinenému nemôže byť na ťarchu, že ustanovený obhajca (ustanovený opatrením Krajského súdu v Bratislave z 11. decembra 2017, doručeným obhajcovi 18. decembra 2017) podal dovolanie až 7. marca 2018, t. j. po skoro 3 mesiacoch od ustanovenia. Dovolací súd však súčasne zistil, že dovolanie obvineného nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku, pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expressis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Na úvod dovolací súd pripomína, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie citovaného dovolacieho dôvodu je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

V predmetnej trestnej veci nastali dôvody nutnej obhajoby v zmysle ustanovenia § 36 ods. 3 Trestného

poriadku uznesením o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia 18. decembra 2001, ČVS:KUV-195/OVEK-2001 pre trestný čin vraždy podľa § 7 ods. 1 k § 219 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (skutok č. 4 rozsudku), ktoré obvinený prevzal v ten istý deň /č. l. 1-3/. V rovnaký deň si obvinený zvolil za obhajcu JUDr. Petra Váčoka /č. l. 54/, ktorý obvineného zastupoval na začiatku prípravného konania. Na 10. januára 2002 si obvinený zvolil za obhajcu JUDr. Ľubora Nevidánskeho /č. l. 58/ s tým, že prípisom z 15. januára 2002 informoval vyšetrovateľa o ukončení spolupráce s obhajcom JUDr. Váčokom /č. l. 55/. Dňa 20. júla 2004, doručené súdu 21. júla 2004, obhajca oznámil súdu prvého stupňa vypovedanie plnej moci obvinenému /č. l. 594/. Obvinený na základe výzvy súdu požiadal o ustanovenie obhajcu. Súd mu opatrením z 19. augusta 2004 ustanovil za obhajcu JUDr. Miroslava Totkoviča /č. l. 598/. Obvinený si dňa 7. júna 2005 zvolil na zastupovanie JUDr. Alexandra Fila /č. l. 720/, ktorý mu však 24. júna 2005 plnú moc vypovedal /č. l. 728/. Následne udelil plnú moc JUDr. Igorovi Chaloupkovi /č. l. 762/. Z dôvodu opakovaných zmien zvolených obhajcov, krajský súd opatrením z 8. novembra 2005 ustanovil obvinenému náhradného obhajcu JUDr. Drahomíra Tomču /č. l. 768/. Obvinený si dňa 10. novembra 2009 zvolil za obhajcu Mgr. Petra Agalareva /č. l. 959/ s tým, že zároveň vypovedal plnú moc pôvodnému obhajcovi /č. l. 960/. Obvinený bol zastúpený počas celého prípravného konania, ako aj konania pred súdom, pričom jeho obhajcovia pristupovali k obhajobe aktívne, zúčastňovali sa väčšiny výsluchov, hlavných pojednávaní a verejných zasadnutí, resp. obhajobu vykonávali prostredníctvom koncipientov alebo substitúcie, podávali návrhy a opravné prostriedky. Obhajcovia teda dohliadali na uplatňovanie práv obvineného. Orgány činné v trestnom konaní a súdy v tomto smere poskytli adekvátny priestor na realizáciu práva obvineného na obhajobu a tento priestor bol zo strany obhajoby využitý. Dovolací súd nezistil porušenie práv obvineného na obhajobu ani v období medzi 21. júlom 2004 a 19. augustom 2004, t. j. v období medzi vypovedaním plnej moci zo strany zvoleného obhajcu a ustanovením iného obhajcu, keďže v tomto čase nebol uskutočnený žiadny úkon.

Z rozhodovacej praxe najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú.

Pred samotným posúdením postupu orgánov činných v trestnom konaní a súdu je potrebné konštatovať, že v priebehu konania sa viackrát zmenilo zloženie senátu krajského súdu (z dôvodu odchodu predsedov senátu na súd vyššieho stupňa, resp. prerušenie výkonu funkcie sudcu), v dôsledku čoho bolo opakovane vykonávané celé dokazovanie od začiatku. Dovolací súd sa preto pri zisťovaní prípadného porušenia práva obvineného zameriaval na prípravné konanie a na súdne konanie bezprostredne predchádzajúce napadnutým rozhodnutiam.

V prípravnom konaní nemala obhajoba návrhy na dokazovanie alebo jeho doplnenie, ako vyplýva zo záznamu o preštudovaní vyšetrovacieho spisu z 23. mája 2003 /č. l. 441/.

V konaní pred senátom JUDr. Alžbety Horváthovej (po druhom zrušení rozsudku najvyšším súdom a vrátení veci súdu prvého stupňa) vychádzal súd zrejme z pôvodných návrhov na dokazovanie (po pridelení veci senátu JUDr. Horváthovej procesné strany nepodali návrhy na vykonanie dokazovania), pričom uskutočnil výsluchy svedkov K. P., Ing. Y. X. (aj konfrontáciu), L. L., resp. prečítal skoršie výpovede z dôvodu odkazu na ne, čítal výpovede ďalších 21 svedkov a znalecké posudky. Obvinený na hlavnom pojednávaní konanom 14. februára 2013, resp. 11. apríla 2013 trval iba na výsluchu poškodených H., C. a svedka T.. Zároveň obhajoba a prokurátor vyhlásili, že netrvajú na výsluchu znalcov a ďalších svedkov /č. l. 1275/. Poškodení H. a C. sa zúčastnili následného hlavného pojednávania. Na hlavnom pojednávaní konanom 13. júna 2013 obvinený uviedol, že netrvá na výsluchu svedka T.. Pokiaľ ide o svedka P., súd rôznymi spôsobmi dlhú dobu zisťoval jeho aktuálny pobyt. V decembri 2012 bol súd informovaný, že svedok 13. decembra 2012 zomrel v Karlových Várok, Česká republika. Vyjadrenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru Skalica, Ministerstva zahraničných vecí a Interpolu ohľadne úmrtia, oboznámila predsedníčka senátu na hlavnom pojednávaní konanom 14. februára 2013. Výsluch svedka, ako aj jeho konfrontácia s obvineným bola napriek záväznému pokynu odvolacieho súdu z objektívnych príčin neuskutočniteľná. V prípravnom konaní pritom bola nariadená

konfrontácia medzi obvineným a svedkom P. na 18. decembra 2001. Zo zápisnice o konfrontácii však vyplýva, že sa neuskutočnila z dôvodu využitia zákonného práva obvineného sa k veci nevyjadrovať /č. l. 209-2010/.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nebol naplnený, nakoľko obvinený bol počas celého konania riadne zastúpený a súd prvého stupňa sa vyrovnal so všetkými jeho návrhmi.

Obvinený namietol aj dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné poznamenať, že ho možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. Pokiaľ ide o porušenie zákona, v tejto súvislosti najvyšší súd už stabilne, v rámci svojej rozhodovacej činnosti zdôrazňuje, že také porušenie by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva, že v rámci tohto dovolacieho dôvodu možno úspešne uplatňovať aj nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov, ale len vtedy, ak mal, resp. má negatívny materiálny dopad na práva obvineného. K porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje. Na druhej strane za nezákonnosť nemožno považovať nevykonanie dôkazu, resp. hodnotenie dôkazov zo strany súdu v rozpore s predstavami obvineného. Je plne na úvahe súdu, aby sám rozhodol v okolnostiach prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla.

Podľa § 211 ods. 2 Trestného poriadku zápisnica o výpovedi spoluobžalovaného alebo svedka sa prečíta aj vtedy, ak bol výsluch vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona a taká osoba

a) zomrela alebo sa stala nezvestnou, pre dlhodobý pobyt v cudzine alebo na neznámom mieste nedosiahnuteľnou, alebo ochorela chorobou, ktorá natrvalo alebo na dohľadný čas znemožňuje jej výsluch,

b) na hlavnom pojednávaní bez oprávnenia odoprela vypovedať alebo sa odchyľuje v podstatných bodoch od svojej skoršej výpovede.

Citované ustanovenie neviaže čítanie skoršej zápisnice na súhlas obvineného, ale na naplnenie kumulatívnych podmienok. Po prvé musel byť výsluch svedka alebo spoluobžalovaného, z ktorého sa má zápisnica čítať, vykonaný zákonne a súčasne musela nastať jedna z okolností uvedených pod písmenami a) alebo b). V prejednávanej veci svedok P. zomrel, preto súd mohol prečítať jeho skoršie výpovede, ktoré boli uskutočnené po vznesení obvinenia a v prítomnosti obhajcu obvineného, resp. v jeho neprítomnosti, keď sa napriek vyrozmneniu na úkon nedostavil.

Ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku nebol naplnený.

Obsahom dovolania obvineného bolo tiež posudzovanie hodnovernosti výpovedí svedkov. Takéto námietky, smerujúce k hodnoteniu dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, však svojim obsahom nenapĺňajú žiaden dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Z uvedeného je zjavné, že v rozsahu námietok obvineného O. I. nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) Trestného poriadku a preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.